

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΣΥΓΧΥΣΗ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ». ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

του κ. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου,
Προέδρου του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Τό μεγαλύτερο «έπίτευγμα» της «Νέας Έποχης» είναι ή σπορά της σύγχυσης στό σύγχρονο άνθρωπο. Έτσι, συνεχίζοντας τό έργο της, ή «Νέα Έποχή» προσπαθει νά μάς πείσει ότι α) ή ένασχόληση μέ τεχνικές αυτόεξέλιξης, β) ή πίστη στό «κάρμα» και ή «μετενσάρκωση», γ) ή εγκατάλειψη τών παραδοσιακών θρησκείων, ώς ξεπερασμένων, και δ) ή αποθέωση του Άποκρυφισμού και του Παγανισμού, μπορούν νά οδηγήσουν τόν άνθρωπο στή φώτιση και ή σωτηρία του. Πρόκειται ασφαλώς γι' αυτό πού πολύ εύστοχα ονόμαζε ό μακαριστός π. Αντώνιος Άλεβιζόπουλος, ώς «ευαγγέλιο του δ'φωως». Τί είχε ύποσχεθεί ό «δ'φως» στόν άνθρωπο; Ότι μπορεί νά γίνει θεός, χωρίς Θεό. Μόνος του, μέ τίς δικές του δυνάμεις. Μόλις όμως αποκόπηκε από τό Θεό, αυτό πού κέρδισε ήταν ό θάνατος.

Αυτό ύπόσχεται και ή «Νέα Έποχή». Τήν «αυτόεξέλιξη», τήν «αυτοπραγμάτωση», τήν «αυτοσωτηρία». Η Όρθόδοξη πίστη όμως διδάσκει, ότι καμία σωτηρία δέν μπορεί νά έχει ό άνθρωπος παρά μόνο διά του Ίησοϋ Χριστού και μάλιστα εντός της μιάς, αγίας, καθολικής και αποστολικής Έκκλησίας Του. Η άποψη, πού μετ' επιτάσεως διακηρύττει ή «Νέα Έποχή», ότι, δηλαδή, μπορεί κανείς νά είναι χριστιανός, νά εκκλησιάζεται, νά κοινωνεί, νά μετέχει τών μυστηρίων και παράλληλα νά έξασκει τεχνικές διαλογισμού και γιόγκα, νά πηγαίνει σέ μάγους, νά πιστεύει στήν αστρολογία και στήν μετενσάρκωση, αυτή ή άποψη αποτελεί δαιμονική πλάνη και είναι καταδικαστέα από τήν Έκκλησία.

Πλάνη αποτελεί και ή πίστη της «Νέας Έποχης» ότι «ό Θεός είναι μέσα μας» και

ότι αν αναπτύξουμε τίς «κρυμμένες μας δυνατότητες» μπορούμε νά αυτοεξελιχθούμε. Ό άνθρωπος, κατά ή χριστιανική αντίληψη δέν περιμένει ή σωτηρία «από μέσα», αλλά «από έξω», από τό Θεό. Έπίσης ό χριστιανός δέν αναμένει ή σωτηρία από κάποιες «παγκόσμιες δυνάμεις», μέ αφηρημένη έννοια, πού βρίσκονται δήθεν έξω και πέρα από τόν αίσθητό μας κόσμο.

Ό χριστιανός, πρώτα απ' όλα, πιστεύει σέ «προσωπικό Θεό», πού αποκαλύπτει τό θέλημα Του και καλεί τόν άνθρωπο σέ ύπακοή. Άλλά και αν αποστατήσει και δοκιμάσει πτώσεις, ό χριστιανός γνωρίζει πώς ό δρόμος της μετάνοιας και της ταπείνωσης είναι εύλογημένος και ότι μπορεί νά ζητήσει τό έλεος και τήν αγάπη του Θεού, όχι μόνο μία φορά αλλά ξανά και ξανά, στή διάρκεια ολόκληρης της ζωής του.¹

Ό Μεσσίας, πού επικαλούνται οι «νεοεποχίτες» δέν έχει καμία σχέση μέ τόν Ίησοϋ Χριστό. Αυτοί μιλούν γιά «χριστική κατάσταση» στήν όποία ό καθένας μπορεί δήθεν νά φτάσει, έφόσον μέ διάφορες τεχνικές μπορεί νά «αυτοεξελιχθεί». Ό Ίησοϋς Χριστός αποτελεί, γιά μάς τούς χριστιανούς, τόν Υίο και Λόγο του Θεού, τό δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Αυτόν, πού σαρκώθηκε γιά ή σωτηρία μας σέ συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. «*Εκ Παρθένου Μαρίας γεννηθέντα και επί Ποντίου Πιλάτου σταυρωθέντα, παθόντα και ταφέντα*».

Ό χριστιανός δέν μπορεί νά πιστεύει στή μετενσάρκωση γιατί, άπλούστατα, πιστεύει

1. π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου: «Αυτογνωσία, Αυτοπραγμάτωση, Σωτηρία», Έκδ. Έρεās Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέξης, Άθήνα 1991, σελ. 119.

στήν Ανάσταση. Ο άνθρωπος, σύμφωνα με την ὀρθόδοξη πίστη, γεννιέται μία φορά, ἀκολουθεῖ μία πορεία ζωῆς με ἀγώνα, πίστη καί μετάνοια πρὸς τὸν Θεό, μία φορά πεθαίνει -μέ τὸν χωρισμό ψυχῆς καί σώματος- καί βρίσκεται σέ κατάσταση ἀναμονῆς γιά τήν Ανάσταση, κατά τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Αὐτή ἡ πορεία διαφυλάσσει τή μοναδικότητα τοῦ προσώπου μας «εἰς τὸν αἰώνα». Ο ἄνθρωπος καθίσταται ἀθάνατος μόνο σέ σχέση με τὸν αἰώνιο Θεό. Τή δυνατότητα αὐτή μᾶς ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός με τήν Ανάστασή Του. Ὅπως δὴποτε αὐτό δέν ἔχει καμία σχέση με τὸν «ἀέναο κύκλο τῶν μετενσαρκώσεων», πού τελικό στόχο ἔχουν νά ἐξαφανίσουν τὸν ἄνθρωπο μέσα σέ ἓνα ἀπρόσωπο ὠκεανό, πού ἡ «Νέα Ἐποχή» ὀνομάζει «θεό».

Καί τίθεται ἐπιτακτικά τὸ ἐρώτημα: πῶς μπορούμε σήμερα νά προφυλαχθοῦμε πρακτικά, ἀπὸ τὸ «τσουνάμι» πού λέγεται «Νέα Ἐποχή»;

Σύμφωνα με τὸν μακαριστό π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο ²: «ἡ πρόληψη εἶναι πολύ καλύτερη ἀπὸ τὴ θεραπεία. Γι' αὐτό οἱ γονεῖς πρέπει νά βρίσκονται σέ ἐπαγρύπνηση καί νά ἐξετάζουν προσεκτικά κάθε φορέα, πού προσφέρει διάφορες δυνατότητες γιά τὰ παιδιά τους, γυμναστική, πολεμικές τέχνες, ἢ ἀκόμη καί φροντιστήριο ξένων γλωσσῶν. Οἱ διάφορες νεοφανεῖς αἰρέσεις καί παραθρησκευτικές ὀμάδες δροῦν με ἑκατοντάδες προσωπεῖα καί ἀνυποψίαστα ὀνόματα, με ἀποτέλεσμα νά παγιδεύουν πολλούς». Ο κίνδυνος εἶναι πραγματικά σοβαρός. Ἐμεῖς θά συμπληρώναμε ὅτι ἓνας σημερινός νέος, κινούμενος μέσα σέ ἓνα περιβάλλον ὅπως αὐτό πού περιγράψαμε ἀνωτέρω, δέν χρειάζεται καν νά ἐνταχθεῖ σέ μία ὀργάνωση γιά νά ἀλλοιωθεῖ ἡ προσωπικότητά του. Μπορεῖ νά ζεῖ μέσα σέ ἓνα περιβάλλον σύγχυσης, νά ἔχει ἐμμονές καί φαντασιώσεις καί νά ὀδηγεῖ-

ται σιγά, σιγά σέ μία ψυχική καί κοινωνική ἀπομόνωση. Ἡ περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα, τὸ περιβάλλον τῆς «Νέας Ἐποχῆς», πού ἔχει με ὑποῦλο τρόπο διαβρώσει, ὅλες πλέον τίς πτυχές τῆς σύγχρονης ζωῆς, καθὼς καί ἡ εὐκολία, πού ἔχουν σήμερα στήν «πληροφορία» οἱ πάντες, ἐπιτάσσουν ἐγρήγορη ἀπὸ ὅλους.

Οἱ γονεῖς πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νά ἔχουν σωστή καί συνεχή ἐπαφή με τὰ παιδιά τους. Ὁ σημερινός τρόπος ζωῆς, ἡ ἐγκατάλειψη τῶν παιδιῶν σέ τρίτα πρόσωπα καί ἡ πλημμελής ἐνασχόληση με τὸ παιδί, μπορεῖ νά δώσουν τήν εὐκαιρία σέ κάθε ἐπιτήδειο νά τὸ προσεγγίσει καί νά τοῦ προσφέρει αὐτό πού ἀναζητᾶ καί πού τυχόν δέν βρίσκει στό περιβάλλον του, τήν ἀγάπη. Ὑπάρχουν πολλές «σέκτες» σήμερα πού στήν πρώτη ἐπαφή τους με ἓνα νέο προσφέρουν αὐτό πού ὀνομάζεται «βομβαρδισμός ἀγάπης». Σέ μία συνάντηση διάρκειας τριῶν ὡρῶν μπορεῖ νά καταφέρουν τέτοια ἀλλοίωση στήν προσωπικότητα ὥστε τὸ παιδί νά ἀρχίσει νά ἀμφισβητεῖ τὴ σχέση του με τοὺς γονεῖς του. Δέν πρέπει νά ἀφήνουμε στά παιδιά κενά ἀγάπης γιατί αὐτό τὸ κενό κάποιος ἄλλος θά προσπαθήσει νά τὸ γεμίσει.

Ὅπως συχνά ἀναφέρουμε στὸν «Διάλογο», χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχή στὶς ἐπιλογές τῶν παιδικῶν παιχνιδιῶν καί στὶς ἐκπομπές, πού ἐπιτρέπουμε νά παρακολουθήσει ἓνα παιδί στήν τηλεόραση. Πολλές φορές οἱ γονεῖς ἐγκαταλείπουν τὰ μικρὰ κυρίως παιδιά, μπροστά στήν ὀθόνη τῆς τηλεόρασης προκειμένου «νά ἔχουν τήν ἡσυχία τους». Σήμερα ὅμως κυκλοφοροῦν ἑκατοντάδες παιδικές ταινίες καί κινούμενα σχέδια, πού μπορεῖ ἄνετα νά εἰσαγάγουν κάποιον στὸν ἀποκρουσισμό καί τίς διδασκαλίες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἀπὸ τήν παιδικὴ ἀκόμα ἡλικία. Οἱ γονεῖς, τουλάχιστον οἱ χριστιανοὶ γονεῖς, ἐπιβάλλεται νά ἐλέγχουν σχολαστικά τὰ τηλεοπτικά θεάματα τοῦ παιδιοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅμως ὅτι καί οἱ ἴδιοι πρέπει νά ἐνημερώνονται σχετικά ὥστε νά ἀποφεύγουν τίς παγίδες.

2. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου: «Ἀντιμετώπιση τῶν Αἰρέσεων καί τῆς Παραθρησκείας. Πρακτικός ὀδηγός γιά τήν Οἰκογένεια», Ἔκδ. Π.Ε.Γ. Ἀθήνα 1996, σελ. 43.

Αυτό που όλοι απεύχονται, είναι να διαπιστώσουμε ξαφνικά ότι το παιδί μας εμφανίζει αποκλίνουσα συμπεριφορά διότι έχει ήδη εμπλακεί στα δίχτυα κάποιας οργάνωσης. Τα συμπτώματα πολλές φορές μοιάζουν με αυτά που προκαλεί η εξάρτηση από τα ναρκωτικά. Στην περίπτωση μας έχουμε να κάνουμε με ένα είδος «ψυχοναρκωτικών». Πρέπει να γνωρίζουμε ότι τυχόν σχέση με μία «σέκτα» μπορεί να αποδομήσει έντελώς την προσωπικότητα του θύματος. Το θύμα υπόκειται σε πραγματική πλύση έγκεφάλου και μετά από λίγο πιστεύει ότι δεν υπάρχει σωτηρία έξω από την οργάνωση· ότι ο κόσμος -μαζί και η οικογένειά του- ανήκουν σε κατώτερη εξελικτική τάξη, στην καλύτερη περίπτωση, ή ανήκουν στο στρατόπεδο του διαβόλου, στην χειρότερη. Έτσι, το θύμα αρχίζει να αποκόπτεται από το οικογενειακό, φιλικό και επαγγελματικό περιβάλλον και βυθίζεται μέσα στην οργάνωση. Η ομάδα και ο «δάσκαλός» της, έχουν τέτοια επίδραση στα μέλη, που είναι δυνατόν ένα παιδί να μισήσει τους γονείς του και να εγκαταλείψει όχι μόνο το σπίτι αλλά και τη χώρα προκειμένου να μην επηρεάζεται απ' αυτούς. Η εξάρτηση είναι απόλυτη. Έχουμε, μάλιστα, την άκρεια περίπτωση, παιδί να δολοφονεί τους γονείς του μετά από εντολή της οργάνωσης! Αναφερόμαστε σ' αυτές τις περιπτώσεις όχι για να τρομοκρατήσουμε, αλλά για να δημιουργήσουμε το απαραίτητο κλίμα εγρήγορσης. Κλίμα που θα αποτρέψει ίσως τέτοιες τραγικές καταστάσεις.

Οι γονείς πρέπει να προσέχουν ακόμα και την παραμικρή απόκλιση στη συμπεριφορά του παιδιού. Αν αρχίσει να έχει τάσεις απομόνωσης, αν διαβάζει περίεργα βιβλία, αν απουσιάζει συχνά από το σπίτι, αν φοράει μαύρα ρούχα και περίεργα αξεσουάρ, αν αποφεύγει συστηματικά στο φαγητό του το κρέας και επιμένει στη χορτοφαγία. Πιθανόν να έχει παρασυρθεί από κάποια ομάδα ή κάποιους «περίεργους» φίλους. Χρειάζεται προσεκτική προσέγγιση και όπωσδήποτε αγάπη και κατανόηση.

Δέν είναι σπάνιο να υπάρξουν θύματα ακόμα και μέσα σε χριστιανικές οικογένειες. Είναι συχνά τόσο καλυμμένη και «έπιστημονικά» προσεγμένη ή προσέγγιση ενός θύματος, από την οργάνωση-σέκτα, που μπορεί να βρίσκεται κάποιος παγιδευμένος στην οργάνωση, να ασκεί τις πρακτικές της και παράλληλα να νομίζει ότι έτσι γίνεται καλύτερος χριστιανός. Χρειάζεται, λοιπόν, επαφή μόνο με ύγιη στοιχία, εντός του χώρου της Έκκλησίας και όπωσδήποτε πρέπει να απευθυνόμαστε σε πνευματικούς, που γνωρίζουν σε βάθος τα θέματα των αίρέσεων και της παραθρησκείας και μπορούν να δώσουν σωστές κατευθύνσεις. Μία λάθος πνευματική καθοδήγηση μπορεί να δημιουργήσει μεγαλύτερα προβλήματα. Υπάρχει ο κίνδυνος, μετά την απεξάρτηση από μία ομάδα-σέκτα, ο πνευματικός, που θα αναλάβει το θύμα, απλώς να αντικαταστήσει στα μάτια του θύματος τον γκουρού. Δηλαδή το θύμα να βλέπει τον πνευματικό ως γκουρού και ο πνευματικός να μην το καταλαβαίνει. Άσφαλώς πρόκειται για μία δύσκολη και περίπλοκη υπόθεση, που δεν είναι της παρούσης να επεκταθούμε.

Τελειώνοντας, νομίζουμε ότι, εκτός από την εγρήγορση και την σωστή και έγκυρη ενημέρωση, χρειάζεται ως γονείς, να σκύψουμε πάνω στα παιδιά και να τα «ανακαλύψουμε». Νά βρούμε: τί ζητάει σήμερα ένας νέος άνθρωπος και πριν προλάβουν άλλοι, να σπεύσουμε να προσφέρουμε εμείς τη σωστή παιδαγωγία, με προσοχή, σύνεση και χριστιανική αντίληψη. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, πολλούς αιώνες πριν, επισημαίνει: «*ή νεότητα είναι μία δύσκολη ηλικία, που είναι ασταθής, που εξεπατάται εύκολα, επιρροεπής στην πτώση και που απαιτεί πολύ δυνατά χαλινάρια*». Άλλου παρατηρεί: «*Η νεότητα είναι άγριο πράγμα και γι' αυτό έχει ανάγκη από πολλούς έπιστάτας, δασκάλους, παιδαγωγούς, ακόλουθους, φροντιστές*». Πριν απ' όλα όμως πρέπει εμείς να έχουμε σωστή παιδεία, χριστιανική αγωγή

ΒΡΕΤΑΝΟΪΣΡΑΗΛΙΤΕΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑ

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου Δρ. Θ.

Παρατηρώντας κάποιος τό παγκόσμιο Προτεσταντικό σκηνικό τόσο ως πρός τή σύγχρονη διάρθρωσή του, όσο και ως πρός τήν ιστορική του εξέλιξη, θά συναντήσει αρκετές παράδοξες κινήσεις και θεωρίες. Μιά απ'αυτές τίς παράδοξες κινήσεις πού αναπτύχθηκαν μέσα στό ευρύτερο Προτεσταντικό έδαφος είναι και ή αυτοαποκαλούμενη κίνηση τών Βρετανοϊσραηλιτών (British Israelism).

Οί ιστορικές απαρχές τής εν λόγω κίνησης αρχίζουν τό δέκατο ὄγδοο αἰῶνα. Ίδρυτής τής ὑπῆρξε ὁ Ἄγγλος Richard Brothers (1757 - 1824) ¹. Ἡ κίνηση αναπτύχθηκε στή συνέχεια κατά τό δέκατο ἔνατο και τόν εἰκοστό αἰῶνα.

1. Βλ. Rüdiger Hauth (Hrsg), *Kompaktlexikon Religionen*, 1998, σσ. 67 - 68. L. A. Nichols - G. A. Mather - A. J. Schmidt, *Encyclopedic Dictionary of Cults, Sects and World Religions*, 2006, σ. 360.

Βασική αντίληψη τής κίνησης, ἀπό τήν ὁποία ἔλαβε και τό ὄνομά τής, ἀποτελεῖ ὁ ἰσχυρισμός τής, ὅτι ὅλοι οἱ Βρετανοί ὑπήκοοι ἀνά τήν ὑφήλιο και οἱ λευκοί Προτεστάντες τής Βορείου Ἀμερικῆς εἶναι ἀπόγονοι τών δέκα φυλῶν τοῦ Βορείου Βασιλείου τοῦ Ἰσραήλ πού διασκορπίστηκαν μετά τήν καταστροφή του ἀπό τούς Ἀσσυρίους τό 722 π. Χ. Ἀπόγονοι αὐτῶν τών φυλῶν, ἰσχυρίζεται ή κίνηση, ἦταν τά διάφορα φύλα πού ἦλθαν στή Μεγάλη Βρετανία ὅπως Ἄγγλοι, Σάξωνες, Δανοί, Νορμανδοί κ. ἄ. Αὐτοί ἐνώθηκαν μέ τούς αὐτόχθονες πληθυσμούς και δημιούργησαν τή Βρετανική αὐτοκρατορία.

Ἡ Βρετανική ναυτική ἐπέκταση, ή δημιουργία τών Βρετανικῶν ἀποικιῶν ἀνά τόν κόσμο, ή Βρετανική κοινοπολιτεία ἀργότερα, μαζί μέ τούς λευκοὺς Προτεστάντες τής Βορείου Ἀμερικῆς, ἀποτελοῦν, κατά τήν ἐν

και ἐκκλησιαστικό φρόνημα. Μόνο ἔτσι θά μπορέσουμε νά καθοδηγήσουμε σωστά τά παιδιά και νά προλάβουμε τά χειρότερα. Ἐνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα ἀπό τό «Ἡμερολόγιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τής Κροστάνδης» μιλά στήν καρδιά τοῦ θέματος και δίδει τόν κανόνα γι' αὐτή τήν πορεία. Γράφει λοιπόν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης: «Γιά νά καθοδηγεῖς τούς ἄλλους, εἶναι ἀνάγκη πρῶτα νά μάθεις νά καθοδηγεῖς τόν ἑαυτό σου. Γιά νά διδάσκεις τούς ἄλλους εἶναι ἀνάγκη ὁ ἴδιος νά ἀποκτήσεις γνώσεις... Τόν κάθε ἄνθρωπο πού σέ πλησιάζει νά τόν δέχεσαι μέ καλοσύνη και μέ χαρούμενη διάθεση».

Μπορεῖ μέ ὅλα αὐτά, πού ἐπισημαίνουμε κατά καιρούς νά δημιουργεῖται ἔνα κλίμα

ἐντονης ἀνησυχίας, ἴσως και ἀπογοήτευσης γιά ἐπερχόμενα δεινά. Ἄς μήν παραβλέπουμε ὁμως τήν δυνατότητα τής προσευχῆς. Ἡ θερμή και ἀπλή προσευχή εἰσακούεται ἀπό τόν Θεό και τότε αὐτό πού δέν κατάφεραν οἱ ἄνθρωποι μέ κόπους, ἀγῶνα, δάκρυα και θλίψεις, λύνεται «ἄνωθεν» και μάλιστα μέ τρόπο, πού δέν θά μπορούσαμε ποτέ νά φανταστοῦμε. Τά παραδείγματα εἶναι πολλά. Αὐτό δέν σημαίνει βέβαια, ὅτι δένουμε τά χέρια και περιμένουμε μόνο τήν «ἐξ ὕψους» βοήθεια. Ἐνημέρωση, ἐγρήγορηση και πίστη στό Θεό και τήν Ἐκκλησία Του εἶναι τό τρίπτυχο, πού μπορεῖ νά δώσει λύση στό μεγάλο, ὄντως, ἐπικίνδυνο και πολυπλόκαμο «τέρας», πού μᾶς ἀπειλεῖ και ἀκούει στό ὄνομα, «Νέα Ἐποχή».